

**andrej marcinka :**  
**B A B Y L O N**

---

Text a grafická úprava: andrej marcinka  
Bez jazykovej a textovej úpravy  
Druhé vydanie v náklade 50 ks  
Tlač: Expres Tlač / Expresta, [www.exprestlac.sk](http://www.exprestlac.sk)

 Copyleft, 2020

## ***Kapitola Nultá.***

---

Hľadíme spolu na východ krvavého Mesiaca.

Dorozprával mi Môj príbeh Tisíc a jednej Noci.

Všetko bolo nateraz dopovedané.

Všetko bolo ako malo byť.

Prepojenosť.

Harmónia.

Rovnováha.

V našich záhradách už stíchli všetky farby.  
Vnímam Óm posvätného kadidla pri rohoch baldachýnu.  
Slnko ešte ožaruje západnú oblohu v odtieňoch krvi.  
Cítim vše objímajúcu energiu lásky.  
Som súčasťou Celku.  
Teraz v trojici.  
Mesiac.  
On.  
(A ja, ako) Ona.  
((Nemám žiadne potreby.  
Nemám žiadne myšlienky.  
Viem, že beží veľký cyklus.  
Viem, že všetko je napísané vo Veľkej Knihe.  
Viem, že všetko je, ako má byť.  
Viem, že som na správnom mieste a že som v súlade  
a som súčasťou.))  
Ja vľavo, On vpravo.  
Obaja sledujúc striedanie Dňa a Noci.  
Obaja vo vzájomne rezonujúcich polaritách.  
Cyklus je Bránou k dokonalosti.

Cesta nás oboch až sem začala našimi prvými krokmi.  
Posledný, ten najťažší na Ceste Domov, sme urobili  
spoločne. Vesmír určil, kedy sa naše spojenie vykoná  
a dokoná. My sme si iba slobodne určili svoje skúšky...

Teraz Som, kto Som.

Stojíme na jednej z ciest do Babylonu.  
Pred vysokánskou otvorenou bránou do vnútra ohromného živého organizmu. Mesta obohnaného nedobytnými hradbami. Ale práve dnes s otvorenou náručou, ktorej pulzujúca energia zalievala nekonečný prívál prichádzajúcich jednotlivo i v skupinách, ako My. Som členkou tanečného kočovného zoskupenia „Octagon“. Ja a päť ďalších mladých žien, Aidana a Rubin a Yasmin a Zara a Zita. Sprevádzané a chránené Narimanom, synom nášho impresária Dária. Sme na cestách od kedy si pamätám. „Čo ma čaká, tam vnútri? ... na prahu Dospelosti, ktorá nesúvisí s vekom. Na prahu postupnej zmeny pozornosti zvonku dovnútra. Ponáranie sa do Seba. Prechod od nevedomej nekompetencie postupne až do nevedomej kompetencie ako mi to ozrejmoval Dáriu...“ išli mi myšlienky hlavou, striedavo čakajúc a hýbuc sa špalierom v ústrety Novému životu. „Ale prečo už dnes? Prečo stojím pred rozhodnutím prijať dospelosť taká mladá? Slobodu a zároveň zodpovednosť? Chýbajú mi skúsenosti veľkého sveta... Túžim po odkrytí tajomstiev a zároveň sa chcem ešte oddávať bezstarostnosti, chcem byť bez záväzkov, nechcem sa namotávať a obaľovať závislosťami, nechcem nikomu a ničomu slúžiť, chcem si ešte užiť...“

Živá rieka divadelníkov, akrobatov, spevákov a muzikantov, tanečníkov, kúzelníkov a iluzionistov a možno i zopár alchymistov. Rieka davu plynúca cez viacnásobné kontroly ozbrojenej a dobre organizovanej ochrany. Stráže odeté v dokonalých uniformách a dnes výnimočne usmievavé. Dostali sme sa ku kontrole. V našom prípade nebolo veľmi čo kontrolovať. Náš spoločný vozík ťahal somár. Všetci máme na sebe to najlepšie z toho mála, čo máme. Sme vymaľované a ozdobené. V pestrofarebných šatách tanečníčok, na nohách sandále, vo vlasoch zapletené stuhy, cez oči závoje, holé pupky a veľmi červené pery... Kontrolami sme vlastne pretancovali v rytme Narimanovho bubienka. Vedel presne vycítiť najvhodnejšiu intenzitu a rytmus pre aktuálny okamih. Smiali sme sa, laškovali a okúzľovali okolie. Ja som mala navyše dnes osemnásť, čo bola základná podmienka pre oficiálne vystúpenia.

Áno, dozvedeli sme pred pár týždňami, že sa zúčastníme na slávnosti Jarnej rovnodennosti, ktorá mala byť zajtra. „Dievčatá! Pôjdeme vystupovať na slávnosti do mesta, Brány Boha!“ oznámil nám s hrdosťou a zároveň radosťou v srdci Dárius, ako keby sa malo naplniť jeho nejaké dlho očakávané poslanie. „Pripravte sa a baľte sa, ráno vyrážame, aby sme mali časovú rezervu a stihli to...“ doplnil Dárius. Vzrušením som skoro omdlela, lebo

som si spočítala, že by to mohol byť darček k mojim narodeninám a možno oveľa viac. Možno sa mi podarí prekročiť nielen pomyselný prah dospelosti. Túžila som po poznaní. Každú voľnú chvíľu som sa snažila zdokonaľovať v algebre, písaní, čítaní, zaujímala sa o cudzie kultúry, rada od malička počúvala báje, do ktorých boli zakliate múdrosti a vedomosti, pravda pravdúca a láska. Hlavne láska... A náš dobrodinec, Dárius, mi venoval veľa času, keď bol s nami a nebol práve na cestách, ktorým vrazil obchodné cesty. Čomu bol dôvod veriť, lebo nás vždy medzi našimi kočovnými vystúpeniami všetkých zaopatril. A my sme s radosťou v našej ženskej prirodzenosti tancovali vždy naplno a sústredene, aby sme z jeho pliec aspoň na čas sňali starostlivosť o nás. Uvedomovala som si aj to, že napriek tomu, že je náš život veľmi skromný, vždy máme viac ako potrebujeme. Boli sme šťastné v našom osemuholníku. Náš rovesník Nariman bol pre nás tou liečivou polaritou a mal pochopenie pre naše „ženské“ veci a spôsob našej komunikácie. Bol to neuveriteľne, na svoj vek, vyvážený mladý muž. Nomen omen. Nariman, silný Duch...

Cestovali sme dlho, cez vyprahnuté územia, čo sa menilo až približovaním sa k alúviám Medziriečia... Vtedy som zacítila po dlhom čase vlhkosť vo vzduchu tak, ako dnes cez otvorenú Bránu, ale túto aj zvláštnym spôsobom známou. Ako by bola vo vnútri ukrytá Rajská záhrada... Prešli sme cez kontroly a boli usmernení postupovať po ulici vľavo na základe označenia nášho vozíka vlajkou. Druhá časť návštevníkov bola smerovaná vpravo. Ohromili ma už prvé stavby, ktoré sa nepodobali žiadnym, čo som doteraz videla. Začal sa ma chytať zmiešaný pocit, akoby som už atmosféru tohto miesta zažila... „Ale! Čo Ťa nemá, upokoj sa, už si dospelá a správaj sa tak!“ zahriaklo ma vnútorné Ja. Pocitu sa však zbaviť neviem, tak ho aspoň transformujem do úžasu a hltám očami všetko, čo vidím. Vnemy sa začínajú prelievať a spájať do jednej úžasnej farbo-vôňo-chute. Nadšene som si nemo zakričala: „Som teraz tu! V Meste Bohov“, o ktorom som od Dária veľa počula. Nie tak ani v jeho opisoch, alebo príbehoch, ktoré sa tu odohrali, ale skôr o hlavolamoch Babylonských mudrcov, ktoré mi predostieral vždy večer pred odchodmi na svoje cesty so slovami: „Vyriešiš ich skôr ako sa vrátim...“

Usmernili nás na vyhradené miesto na jednom z námestí, kde sme sa zložili a rozložili na zem svoje koberce a mladý chlapec nám pomohol s tým, ako si

postaviť jednoduchý stan z už vopred pripravených tyčí, lán a plachtovín a potom nás pozval k spoločným prestretým stolom pod arkádami námestia. Námestie s vystupujúcimi sa zladilo do jednotného tepu tichej hry nástrojov a uvoľnených debát v rôznych jazykoch...

Dárius si nás zvolal a povedal, že napriek zákazu pohybu hostí po meste si vybavil, že môže navštíviť starého priateľa obchodníka. „A zverujem Vás do úplnej opatery Narimanovi, on sa o Vás postará a s domácimi komunikujte výhradne cez neho! Želám Vám krásne sny a ich naplnenie!“ Pobožkal každú z nás na čelo... mne, ako poslednej, sa zadíval hlbšie do očí a všimla som si v nich naliate slzy, chytila som ho za ruky a pobožkala každú z nich a zažalal som mu: „Úspešné stretnutie!“ a odišiel...

Náš pokojný spánok mali chrániť nenápadne rozmiestnené stráže. Nočný pokoj ohlásili tri trúbenia. Všetko stíchlo, ohne a fakle zhasínali, rozjasňovala sa hviezdna obloha s dobre viditeľnou Mliečnou dráhou. Chcela som ostať vonku a vpíjať sa do nekonečna pohľadom do nej, do energie nekonečného tvorenia, zmeny, cyklu... ale vedela som, že sa potrebujem vyspať a hviezdy tu budú naveky, no zajtra je Nový deň...

Ráno som sa zobudila až na druhé trúbenie. Dievčatá už šuchotali a vnárali sme sa do svojich rolí tanečnic naplno a zodpovedne. Príprava netrvala dlho, ľahké občerstvenie a vzájomná kontrola šiat, ozdôb, maľovania, účesov a v neposlednej rade vône a na záver meditácia v kruhu. Ako už veľakrát, som si uvedomila, že máme každá na sebe jednu prevládajúcu farbu z farieb čakier. Vlastne nám chýbala iba červená, čo mi nikdy neprišlo, lebo Rubin mala jediná červené vlasy medzi nami, čiernovláskami... V duchu som sa rozosmiala, no a zrazu uvidela Narimana v krvavo červenej halene, to som sa už rozosmiala nahlas... „Som rád, že Ste v dobrej nálade dievčatá! Môžem sa zasmiať aj ja, Amytis?“ zaujímal sa, na čom sa smejem. „Máme v našej sedmičke už aj červenú, farbu bezpečia, stability, prežitia, dávania... Si náš ochranca, si naše zapadajúce slnko i vychádzajúci krvavý Mesiak... Ďakujeme Ti!“ Uklonila som sa mu s vďakou a dievčatá ma nasledovali. „Ďakujem“ pošepol... otriasol sa a vrátil k svojej úlohe: „Nástup, šup, šup...! a s každým „šup“ nás láskavo plesol po zadku, ako sme sa okolo neho zaraďovali do procesie smerujúcej na hlavné námestie...

Striedavo v pohybe a v státi sme sa presúvali na miesto stretnutia najväčšieho počtu vystupujúcich, ktoré toto miesto zažilo... V pohybe nasycujúc svoje oči a obdivujúc

stále ušľachtilejšie stavby a priestory a pribúdajúcu zeleň. V zastaveniach uvedomujúc si rozhranie medzi vtedy a potom, medzi prípravou a predstavením, medzi konaním a osvojením, medzi robením a bytím...

Chýbala mi matka, žena s ktorej tepom srdca som sa vyvíjala a ktorá ma vyživovala, žena, ktorej pôrodnými cestami som prešla, žena pri ktorej som vdýchla Dušu, Mama, ktorú mi nemohli nahradiť všetky úžasné tancujúce bytosti v mojom chránenom priestore... Vždy som verila, že je stále pri mne a že ma sprevádza. A nikdy som si neuvedomovala, že tanec nie je pre každého samozrejmovú súčasťou existencie, tepom srdca, nádychom a výdychom ako pre mňa...

Blížime sa k veľkému zhromaždisku, čo ešte nevidieť, ale bezpochyby počuť a cítiť. Nariman začína hrať na bubienok a my sa opäť roztancujeme. Slnko je ešte nízko, svetlo a tieň v kontraste, striedajú sa prúdy teplejšieho ranného a nočného chladnejšieho vzduchu... Keď uvidím nárožný chrám na pravej strane vstupu na námestie spúšťajú sa mi obrazy, ktoré sa snažím vypudiť, pretože: „Teraz sme prišli tancovať!“ no sú neodbytné, tak rozmýšľam a pripustím: „Som tu ešte kratšie ako deň a už mám pocit, že som v tomto meste žila!“ Upokojím sa a otvára sa nám pohľad na úžasný kotol námestia obkolesený ochodzami, lemovanými obchodmi s nepreberným množstvom tovaru. Okamžite by som sa tam rozbehla, zvedavosť, očarenie a nedočkavosť mi kládla otázku: „Chceš byť dospelá?“ „Pokóóó!“ snažím sa zobchodovať rozptyľovanie odhodlaným vyjadrením: „Ja tu zostanem!“... dopovedať, že aj po vystúpení, som z poverčivosti nechcela, ale bola som už teraz odhodlaná pre to urobiť všetko!

Vymenili sme si pohľady s dievčatami, ideme do toho spolu! Spolu ako ženy v mnohých životoch pred týmto! Tu a teraz! Začíname tancovať sprvu ako keby zo zodpovednosti, ale rýchlo sa zladíme tak, ako sme všetky zladené vo fázach Luny a dnes je navyše rovnodennosť. Rozhranie medzi polrokom Luny a nastupujúcim

polrokom Slnka. A úlohou nás žien je, práve dnes, odovzdať to najlepšie, čo sme uchovávali a zveľaďovali v našom polroku Mužom... „Mužom?! Akým mužom?“ hlásilo sa znovu moje vnútorné Ja. Teraz pre zmenu ako vnútorné dievča. „Ja tomu, ktorý je ma hoden!“ Umlčala som ju vnútornou ženou a vrátila sa do rovnováhy...

Po dvoch zalomeniach na trase okolo námestia nás organizátor zaviedol na „naše“ miesto a prideliť nám do stojana smaragdovo zelenú vlajku. Trochu sme si vydýchli a zvolnili tempo, ale zostávali v jemnom pohybe. Sledovali prechádzajúcu procesiu a rozradňovanie do akých si pre striedaní rôznych žánrov umenia a zábavy. Davy stále neustávali a okrem okamihov, keď ma niečo alebo niekto upútal som v mysli vchádzala do rôznych útržkov doterajšieho života...

Vrátila som sa k téme mamy, matky... Nahrádzali mi ju vždy tanečnice, ktoré prichádzali a odchádzali. Vyrastala som spolu s Narimanom, ktorý bol tiež bez mamy, mali sme nášho spoločného „otca“ Daria. Mňa už od dievčenského veku brávali tanečnice so sebou do červeného stanu a Narimana Darius do pustiny, púšte, stepi. Toho, čo bolo práve na okolí. Snažil sa ho prevádzať cez iniciácie muža, tak ako vedel...

Vedľa nás sa rozložili žongléri s ohňom, čo nebolo teraz z rána také magické, ale na druhej strane bolo vidno samotných žonglérov a prácu s ich rôznymi rekvizitami.

Dárius zo svojich ciest zvykol prinášať rôzne hry, ktoré nás učil hrať. Pre tanečnice to nebolo zaujímavé a Nariman mal rád čas len pre Seba a na Nič a hrať hry bola pre neho iba možná ponuka. No mňa naopak magicky priťahovali. Rada som riskovala, na čo som v reálnom živote nemala odvahu. Nechávala som sa striedavo viesť intuíciou a rozumom a sledovala dopady. Akoby som sa pri ich hraní mohla skryť pred zodpovednosťou za následky svojich rozhodnutí... a mala som pocit, že za mňa a bezo mňa bolo toho rozhodnutého už dosť. Chcela som veci prevziať do vlastných rúk, ale aj som sa bála. Miešali sa vo mne vnútorná žena a vnútorný muž... Darius ma cvičil a učil trpezlivosti. Dával mi do pozornosti nekonečné možnosti, môj bezodný potenciál, možnosti slobodného rozhodovania, no o správnom čase uskutočnenia udalostí sa baviť nechcel, tvrdil, že správna chvíľa nastane v správny čas a hlavne aby som potom bola pripravená vziať do rúk opraty svojho života a využiť životné šance, ktoré sa nemusia opakovať. To, že nechcel hovoriť o čase, kedy udalosti nastanú, ma postupne presvedčilo o tom, že čítal z Veľkej knihy, ktorú okrem Svätého pokoja často spomínal...

Prebrali ma gongy a množstvo bežiacich detí, ktoré nás pozývali na občerstvenie pripravené v každej časti jednotlivých stanovíšť v tieni plachiet pri fasádach domov... Od teraz až do podvečera sa všetci účastníci

striedali v prezentáciách a dookola chodiaci organizátori sa o všetkých zaujímali a robili akýsi pred výber, čo sme pochopili až neskôr...

Podvečer občanov mesta prechádzajúcich sa voľne po umelo vytvorenej širokej uličke, lemovanej sem tam ozbrojenou strážou, ktorá tvorila nevtieravý špalier vystriedali honosnejšie odeté skupiny vyššej vrstvy občanov a možno aj hostí mesta. V skupinách bolo očividne aj služobníctvo a vystrájakujúce deti, ako všade v tomto meste. Začali sa objavovať aj nosidlá, aj povozy, kone. Všetko krásne vyzdobené. No zrazu som zbadala troch obrovských slonov a na ich chrbtoch sa niesli pravdepodobne tí najväženejší. Nemala som pocit, že by sa ich pohľady a gestá správali povýšene. Iba akoby si užívali možnosť sledovať námestie a vystupujúcich z nadhľadu a lepšie vnímať energiu rôznorodého celku. Jeden z nich častejšie zastavuje a výrazne narušuje plynúci prúd. Očividne prejavuje viac záujmu, zdá sa mi, akoby niekoho hľadal. Ale možno je to iba tým, že ako on vníma lepšie z výšky, aj my ho môžeme lepšie vnímať. Teraz vďačne zatlieskal susedom a presúva sa k nám. Spúšťame naše veľmi podmanivé a ženské tance, pristavuje sa...

Nevidím ho stále, lebo sa vykrúcam spoločne s dievčatami. Naše pohľady sa párkrát skrížia. Napĺňa ma pocit radosti, šťastia a moje srdce spieva. Spieva akoby prerušenú pieseň... Nariman hrá tak, ako som ho ešte nepočula. Táto chvíľa je neobyčajná. Cítim rovnováhu,

ktorá mi robí dobre. Ja som sa, myslím, nezmenila.  
Možno som iba viac Sebou. Možno iba viac Som. Ale je  
tu niečo, čo nie je moje a prišlo to s tým mladým  
mužom...

Muž nám vzdá poklonu, zatlieska, kývne na pozdrav  
a presúva sa k susedným žonglérom s ohňom. Pre nich  
správne načasované, lebo som si ani nevšimla, že sa polo  
zotmelo. Prechod dňa do noci bol nebadaný vďaka už  
dlhšie horiacim ohňom a pochodniam... Tancujeme ďalej  
a tá energia muža, to vyvrcholenie nášho vystúpenia sa  
stále víri medzi nami a udržuje nám ju náš Silný Duch,  
Nariman, ktorý vstúpil do stredu nášho kruhu. Teraz  
vidím dievčatám do očí a pozorujem šibalské úsmevy,  
pohyby hláv a očí gestikulujúce a smerujúce k Mužovi na  
slonovi. „Drahé! Čo je? Čo sa deje?“ pokrikujem na nich  
šťastne sa smejúca. „To vieš Ty!“ „To Ty, Amytis!“ „Ty  
a On!“ pridávajú sa všetky postupne. Nariman iba gúľa  
očami a užíva si naše spoločné šťastie a radosť...

Bez časovosť.

Bezprostrednosť.

Bezpodmienečný okamih.

Po emočne vypätom ale nádhernom dni pomaly  
vchádzam do snov druhej noci v meste Bohov. Želám si,  
aby ich bolo ešte aspoň tisíc...

Zobúdzam sa na trúbenie. Sme ubytované v jednom z priestorov v obytnej budove s vlastným nádvorím vo vnútornom meste. Bývame oddelene. My a vedľa Nariman s Dáriom, keď je s nami. Vychádzam na dvor, prechádzam mostíkom cez dookola prúdiacu vodu do záhrady...

Boli sme vybraný ako skupina, aby sme ostali nielen počas festivalu, ale aby sme sa stali súčasťou osadenstva a služieb kráľovského paláca. Prizývali nás do skupinových i individuálnych vystúpení pri rôznych príležitostiach a oslavách. Vystupovali sme skoro každý deň a niekedy aj viac dní v kuse. Veľmi sa nám to páčilo a postupne sme spoznávali chod a riadenie nielen mesta ale i celého štátu. Atmosféra v paláci bola veľmi rodinná, mala svoje neobťažujúce pravidlá, napriek zložitému udržiavaniu chodu celej spoločnosti. Z báji, rozprávání i histórie som si predstavovala všetkých vládcov a vládncich ako krutých, ľstivých a neprístupných. Tu systém riadenia a práva a povinností bol vyvážený, kto sa neprispôobil, musel odísť, alebo sa zmeniť. Bolo to ako v rozprávke.

Dáriuš v náš prvý deň v meste strávil noc u starého obchodného priateľa a podarilo sa mu zapojiť do obchodovania. Tým bol často mimo mesta a keď bol v meste, spával u nás. On bol jediný, čo mohol opustiť

náš dvor aj vnútorné mesto i celé mesto. Nám bol umožnený iba voľný pohyb po dvore a inak sme sa mohli pohybovať na povolenie len vo vnútornom meste. Komunikovali sme cez Narimana. Nič nám nechýbalo. Necítili sme sa ako uväznené, skôr naopak, ako spoločníčky, tanečníčky, tie, čo pomáhajú pri odpočinku a spríjemňujú atmosféru svojou čistou harmonizujúcou prítomnosťou.

Sadám si na lavičku ku kliekam s pestrofarebnými papagájmi. Rada ich kŕmim a rozprávam sa s nimi. Zrazu ma vytrhol zo sústredenia pozdrav, hlas mladého muža. Obrátila som sa a on, luxusne odetý, kľučal na jednom kolene a hlavu mal už v zdraviacom úklone. Sedela som v nemom úžase a nedýchala. „Bóóóže! Mohla som sa viac upraviť! Och a čo to mám na sebe?“ tak som sa začala aspoň usmievať, i keď stále vyplašene a trochu strojene. Chcela som sa postaviť a ukloniť sa mu, no on ma gestom ruky zastavil. Dokázala som sa iba začervenať a „motýle“ sa rozlietali v mojom bruchu. Aby to nebolo málo, povedal mi niečo, čo som vôbec nechápala: „Dnes, keď sa múdro rozhodneš, môže sa zmeniť Tvoj život... Dnes pôjdete tancovať...“ pokračoval „na Panovníkovu slávnosť jarnej rovnodennosti“ Vystrelila som z lavičky, div som ho nezvalila, postavil sa, chytil ma za ruku a za plece a pokračoval: „Panovník má rád logické slovné hlavolamy a zbiera a hrá hry z celého sveta. Prišiel som Ti to povedať iba preto, aby si nebola prekvapená, keď

budeš oslovená. Aby si bola maximálne sama Sebou, aby si sa spojila s tým najlepším, čo v Sebe máš, aby si použila Svoje Dary. Keď budeš múdra, zmení sa Ti život na taký, o akom snívaš!“ uklonil sa a odišiel. „Odkiaľ... odkiaľ vie o čom snívam...?“ začala som bľabotať. „Odkiaľ vie, že mám rada slovné hry, hlavolamy... pomóóóóó... odpadávam“ už aj doslovne. Opäť sedím na lavičke a krúti sa mi hlava. Srdce mi bije ako o život. Navalené teplo, mravčenie celého tela, „motýle“ sadajú a vzlietajú dokola... Ako som sa už týždne cítila profesionálne, ako som sa už mala pod kontrolou laškovanie s mužmi služobníctva, ako som to už celé zvládala... tak teraz som sa úplne rozpadla...

Nádych.

Výdych.

Nádych.

Výdych...

„Pozbieraj sa“ povzbudzoval ma vnútorný muž. „Ak z toho bude iba polovica pravda, je to životná šanca sa prejaviť!“ Prejaviť sa tak, ako som sa chcela. Aj do voza aj do koča. Aj krása aj múdrosť. Aj robiť aj byť. Aj slúžiť aj vládnuť. Aj očarovať aj oslňovať... Byť celistvou a harmonickou...

Vyrušili ma postupne prichádzajúce dievčatá a podľa ich pohľadov vidím, že ma vidia inak, striedavo sa pozerajú na seba a na mňa. Prvá nabrala odvahu Rubin, ktorej ešte neupravené vlasy pripomínajú horiaci oheň: „Čo sa

stalo, si ako bleskom zasiahnutá!“ „No som! Lebo neviem, či sa mi to prisnilo, alebo to bolo naozaj? Bolo to rýchle, bolo to krátke a bolo to intenzívne...“ „No ale čo? Už hovor!“ pridala sa Yasmin. Uvedomila som si, že to môže vyznieť ako znásilnenie, ha-ha-ha, tak som začala usporadúvať myšlienky: „Objavil sa tu mladý muž a...“ „...a čo? Hovor už!“ skočila mi do reči Zita. „ Povedal, že dnes budeme vystupovať na významnej udalosti priamo u Panovníka!“ „Jéj!“ „O o o óó!“ „Úžasné!“ prekrikovali sa dievčatá. Naše doterajšie vystúpenia boli skôr na pre nás anonymných stretnutiach alebo oslavách a pravidelných rituáloch. Toto mohla a mala byť veľká zmena!

Na ceste na vystúpenie sme všetky pochopili, že sme sa ešte ani zďaleka nedostali tak hlboko do priestorov hlavného paláca. Vnútorne mesto muselo byť obrovské. Výzdoba a majestátnosť gradovali, priestory sa zväčšovali a... po dlhej trase pozvoľného neustáleho stúpania vyššie a vyššie sme začali klesať. Myslela som si, že je to len dočasné ale klesali sme do útrob paláca dlho, až kým sme prišli po bránu do Veľkej sály, ktorá musela byť už tou hlavnou. Usudzujúc preto, lebo nebola tu už možnosť ďalšieho klesania. Nevieť to určiť, ale museli sme byť veľmi hlboko pod zemou. Čo ale bolo úžasné, všetky priestory na trase boli osvetlené akoby denným svetlom, čo mi pripadalo nemožné, lebo som nevidela žiadne okná alebo otvory...

Výzdoba po jednotlivých chodbách a schodiskách obsahovala na obrazoch a v sochách výjavy z vojnových ťažení, Divov a zaujímavých miest sveta, rôznych zariadení a mechanizmov, alchymistických zostáv a meracích zariadení, z ktorých väčšina neviem k čomu slúžila. V pred sále Veľkej sály boli rôzne skrinky a hracie automaty, na stoloch po bokoch rozložené rôzne stolové hry...

Ale toto všetko prekonal pohľad do sály. A v prvom rade na podlahu sály, ktorú z veľkej časti tvorila obrovská čierno biela šachovnica. Od podlahy do dvoch

protiľahlých strán postupne nahor stúpali vzájomne poprepájané terasy a lôže, vysoko nad túto šachovnicu. Smerom oproti hlavnému vstupu do sály, boli podobne odstupňované terasy. Na najvyššom mieste stál neopísateľný baldachýn pokrývajúci najvyššie položenú terasu s trónom a menšími plochami po stranách. Tieto tri strany uzatvárali šachovú arénu a boli oddelené štyrmi bránami, že by cez ne prešiel i slon. Cez hlavný vstup sme zostúpili po schodisku na plató tvoriace základňu, len o niečo vyššie nad šachovnicou. Bolo to miesto pre vystupujúcich, prednášajúcich a hostí. Toto miesto dnes malo patriť nám...

Strácali sme sa tu, zmestil by sa sem pohodlne i niekoľko sto členný spevácky zbor. Posadali sme si do kruhu okolo Narimana a čakali, čo bude. Okrem nás po sále kmitalo služobníctvo a stále nosili ďalšie a ďalšie podnosy s jedlom a dekorácie. Zdokonaľovali dokonalé. Postupne ich začali vyháňať a následne za zvuku príjemnej a tichej hudby nevedno odkiaľ sa začali protiľahlé lôže naplňať mužmi, ženami i deťmi, akoby celými rodinami, asi vážených rodov a rodín mesta, či celej ríše. Až teraz som si všimla, že naľavo prevláda v oblečení i výzdobe farba fialová a napravo oranžová. A už viem odkiaľ sa šíri zvuk hudby. Za nami boli ešte hudobníci s rôznymi nástrojmi. Akustika priestoru bola úžasná v tom, že keby som hudobníkov nezbadala stále neviem odkiaľ sa to šíri, lebo rovnomerne zo všadiaľ. Všetci už viac menej zaujali svoje

miesta, teda okrem pár detí v pohybe. Hudba sa zjednodušila a prešla do hlasnejšej a do veľmi nízkych tónov a pridal sa postupne hrdelný spev.

Vybavilo sa mi rozprávanie jednej z tanečníc, ktorá prišla k nám do skupiny pred rokmi z východu a rozprávala nám o tomto spôsobe hrania a spevu, presne určeného opakovania. Po dospievaní a utíšení hudby bol jediným v zámernom a veľmi dôstojnom pohybe muž odetý v zelenej pod trónom. Približoval sa k veľkému gongu. Pred ním sa uklonil, uchopil baranidlo, odtiahol ho od gongu a pustil. Znovu a ešte raz. Veľmi obratne a obradne zároveň. Tieto tri údery krásne do harmonizovali celý priestor. Zvuk gongu dlho zanikal do ticha. Po čase tu bolo ticho ako v hrobe. Nastal čas.

Postupne sála tmavla až na jedno miesto nad Baldachýnom trónu. Svetlo v tvare kruhu, lepšie povedané svetelný lúč s ostrým okrajom prechodu svetla a tieňa, pomaly klesal smerom k trónu. Kde sa už dala rozpoznať sediaci, možno meditujúca nehybná postava a postupne, s privyknutím si očí na nové svetelné pomery, i prísediaci po oboch stranách. Lúč sa pomaly blížil k trónu a konečne ho celý osvetlil. Osvietený Panovník sa postavil, uklonil a poďakoval sa na všetky tri strany. Začalo sa opäť rozvidnievať, vchádzať „denné“ svetlo. Pozdravy mu boli viacnásobne opätované z oboch lóží. My sme ho zdravili dlhým spočinutím kľačiac s predlaktami rúk na podlahe a hlavou medzi nimi.

„Tento Panovník je veľmi ľudský, nevyvyšujúci sa, úprimne vďačný...“ šlo mi hlavou a bola som ako keby prekvapená, že čo s tým, keď veci sú tak, ako si ich predstavujem v tom najlepšom stave aký si dokážem predstaviť... čo teraz?“ Postupne som si však uvedomila, že je to opäť môj Démon spochybňovania mojich hodnôt, schopností a darov.

Mňa ako časť božskej bytosti.

Mňa, ktorej žiadny krok nie je bez dozoru a nie je náhodný.

Mňa, ako súčasť dokonalého Vesmíru.

Mňa, tak isto, ako každej ďalšej bytosti.

Bytosti človeka, zvieratá, rastliny i kameňa.

Vošla do Mňa opäť sila. Okrem ženských aspektov mám aj mužské.

„Som bojovník!

Som odvážna!

Viem, čo viem a čo chcem!“

Týmto sa mi podarilo zatlačiť samo ponižujúce myšlienky do úzadia a načrieť do svojho najlepšieho Ja. Bola som pripravená!

„Dnes je deň jarnej rovnodennosti. V mojich víziách počas siedmych dní v tejto sále rozjímajúcich Bohov, Veľmajstrov a Predkov, v úplnej temnote sa mi vyjavilo znamenie. Znamenie, ktoré nám môže pomôcť očistiť našu cestu pre harmonické spolunažívanie nášho Mesta, našej Ríše, našich susedov...“ začal Panovník svoju reč a doprial si dlhú odmlku...

„Odolať nízkym pokušeniam neustáleho rastu, ovládania a podmaňovania si druhých, zdokonaľovaniu dokonalého Boha a opúšťania Božskej cesty Lásky a Múdrosti!...“  
Ďalšia významná odmlka podčiarkla dôležitosť týchto slov, napriek tomu, že ich vyslovil možno najmladší z prítomných dospelých. Boli to úprimné, čisté a pravdivé slová. Necítila som v nich vyhrážky, manipuláciu, pretláčanie svojej pravdy. Bola to iba predložená možnosť a ako sa následne ukázalo, žiadosť a spolu vytvorenie priestoru nápomocnému spoločnou energiou synergie, rozlúsknuť najvhodnejšiu možnosť ďalšieho smerovania pomocou spoločného vedomia prítomných.

„Zároveň som pochopila, že to bude formou šachovej partie.“ Tieto slová vzbudili ešte väčšiu pozornosť a prítomní si dávali vzájomne gestami znaky súhlasu. Panovník pozdvihol ruky a všetkých vyzýval: „Teraz

prijmeme dary Zeme, pozývam Vás k občerstveniu.  
Posväťme úctou a vďakou hojnosť, ktorú máme!“

Následne nás organizátor vyzval, aby sme začali svoje vystúpenie. Na pokyn sme vytancovali na veľkú šachovnicu a Nariman začal hrať nové, nepoznané rytmy, ktorým sa sám čudoval ale nadal to na sebe znať. A ani my, a ani vtedy keď sa zapojili domáci muzikanti. Sála sa rovnomerne rozzvučala a náš pohyb sa stal jej súčasťou...

Splynuli sme s mramorovou podlahou a akoby sa cez nás premietal jej pulzujúci život. Veľmi dlhý, pomalý a nebadateľný život kameňov, nahustený akoby veľmi zrýchleným strojom času, pre možnosť zhmotnenia do vnímateľnej podoby, nás, v porovnaní s nimi, veľmi rýchlo a krátko žijúcimi bytosťami. Bola to hudba a tanec našej Zeme. Bolo to zároveň divadelné vystúpenie, kde sme predstavovali živly, tvoriace energie...

Nesnažili sme sa nič chápať, vytlačili sme zo seba pre tieto chvíle mužské esencie, stali sme sa naplno ženami, ktoré dostali a prijali impulz a teraz začali tvoriť... Ako som pritancovala bližšie k lóži, spontánne som ukázala na jedného z mužov a pozastavila svoj pohyb, prijal gestom pozvanie dole, postavil sa a začal schádzať ku mne. Všimla som si, že to začali robiť i ostatné dievčatá. Pozvanie, počkanie na prichádzajúceho a vidím, že aj na prichádzajúce, pretancovanie na inú polohu a tak ďalej...

Neuveriteľné a neočakávané sa dialo. Tu a teraz. Bez akéhokoľvek rozumového konania. Zmes vedomia, podvedomia i ne vedomia. Šachovnica sa zaplnila pozíciami ľudských figúr.

Dianie v sále všetci napäto sledovali.

Brány v štyroch rohoch sa otvorili a mladý chlapci začali na šachovnicu vytláčať rekvizity a vyvádzať zvieratá, kone a slony....

Šachovnica nebola orientovaná k Panovníkovi a jeho „protivníkovi“, ale k dvom protiľahlým lóžam. V tejto hre fialový proti oranžovým. Panovník bol „iba“ vyzývateľ k zostaveniu konštelácie rozohranej šachovej partie a pozorovateľ. My s dievčatami, zadávateľkami pozícií a rolí, čo bolo veľmi zvláštne, lebo pokiaľ viem, dievčatá o šachu doteraz ani nepočuli. Ale bolo to vlastne o to lepšie, lebo ich nemohla navádzať myseľ. Mňa mohla, ale nechala som sa viesť...

Rozloženie figúr v plnom počte dvakrát šestnásť predstavovalo štádium, keď ešte boli všetky prítomné. Hra bola v počiatočnom štádiu. Jazdci nasadli na kone, na slony vyliezli kráľovné a králi, pešiaci a strelci vystúpili na vozíky, osoby zastupujúce veže, vystúpili na kulisy veží. Okolo všetkých asistovali mladí chlapci ako obsluha pre zmenu polohy. Pohyb sa upokojil. Všetky „figúrky“ boli pripravené na hru...

Stiahli sme sa na svoje miesto oproti Panovníkovi. Začala hrať ticho hudba. Panovník vstáva a zostupuje z trónu, prichádza bližšie k šachovnici a hovorí: „Hra sa môže začať!“ Nastalo všeobecné vzrušenie, ktoré ale kulminovalo po ďalších slovách: „Súčasťou mojej vízie bolo, že na ťahu je Amytis!“ Akoby ma v tej chvíli zasiahol blesk, nahováral mi môj strach, ale moja láska ho okamžite odbila a presvedčila ma, že sa jedná o čisté Božie osvietenie a že som tak dokonalá ako všetci ostatní a že mám teraz možnosť to aj naplno prejaviť. Padla som na kolená a ďakovala. „Ja budem zastupovať oranžových a Ty fialových. Ja vykonám ťah a Ty, Amytis, uskutočníš nasledujúci, ktorý bude jednou z možností, jednou z možných ciest. Skús si spomenúť, predstaviť alebo uvidieť... Potrebujem sa na základe tohto Tvojho ťahu rozhodnúť. Neboj, Amytis, nie je to hra života a smrti, pomáhaš našej spoločnej ceste, aby sa naplnila. A zadala ťah. Si na základe mojej vízie pre dnešnú hru vyvolená...“

Znelo to veľmi zodpovedne, Ja a ďalšia existencia celej ríše, no chápem a viem, že som súčasťou celku a dnes je to len poloha hviezd, keď sa ďalší odsek z Veľkej knihy prejaví cezo mňa. Umlčala som opäť svoju myseľ a vykročila bosá na šachovnicu a začala sa po nej pomedzi figúrky pomaly prechádzať a precíťovať. Nie ako bojovník, stratég, vojvodca z nadhľadu, ale ako žena, čo cíti, čo je pre túto chvíľu to najvhodnejšie tým, že si na plynúci život okolo seba siahne, že si otvorí svoje srdce

a nechá sa viesť svojimi darmi. Prechádzala som sa akoby v prúdiacich energiách, akoby v prúdoch tečúcej vody a svetla a prúdiaceho vzduchu zároveň...

Začala som výrazne vnímať postupne iné vyžarovanie, inú povrchovú teplotu troch hracích polí. Nedala som to na seba znáť a viackrát som si prechádzala všetky voľné polia a potom som začala kráčať aj po obsadených fialovými „figúrkami“. Tu som spoznala na jednom poli, kde mi výrazne brnelo v lýtkach až sa mi nohy podlamovali, bola to pozícia našej Dámy. Rozhodla som sa vystúpiť po schodíkoch na plošinu k nej. Cestou hore som sa nenápadne akoby mimochodom poobzerala dookola a videla som všetkých trpezlivých a zaujatých. Boli tu všetci svojou pozornosťou. Cítila som, že mi všetci dôverovali a to mi dodalo ďalšiu silu na ešte väčšie sústredenie sa...

Vyšla som na plošinu, tam sa mi konštelačná Dáma poklonila a zišla dole a vrátila sa na svoje miesto do lôže. Zhora dobre vidím situáciu rozohranej partie. Pozrela som smerom ku Panovníkovi a dala mu znamenie, že som pripravená. Panovník zadal pokyn na vykonanie pohybu oranžového strelca. Pomocníci presunuli strelca na určenú polohu. Dostala som týmto ťahom „Garde“. Toto bol ťah „súpera“, na ktorý som mala reagovať...

„Garde“ v šachu vždy zaboľelo môjho učiteľa Dária.  
„Dostať „Garde“ je vážna vec, no treba ostať s chladnou

hlavou a vidieť stále, čím viac krokov dopredu. Aj Dáma sa dá „obetovať“ pre celkovú výhru. Veľakrát je Dáma ponúknutá ako „obeť“. A v reálnom živote sa mnohé Dámy aj samo obetovali...“ spomenula som si na svoju výučbu v šachu... Pochopila som, že tri výrazne teplejšie polia sú tri možnosti mojich ťahov ako sa z „napadnutia“ vymaniť. Jeden bol Jazdcom a dva Dámou. Ťah Jazdcom znamenal dočasné odvrátenie problému a možnosť pokračovania v tlaku „súpera“. Nevedela som rozlíšiť narýchlo z dvoch možných ťahov mojej Dámy ten perspektívnejší...

„Počkať! Ešte raz pokojne a od začiatku... Kto Som? Prečo Som tu? Čo sa odo mňa očakáva?“ chcela som sa upokojiť a sňať zo seba všetky pomýlené nastavenia, ako zodpovednosť, dokonalosť... „Toto predsa nie je súťaž, tu nejde o víťazstvo v tejto hre, tu ide o ťah, ktorý pomôže Panovníkovi vybrať kľúčové rozhodnutie... Potrebujem v tejto chvíli použiť Múdrost! A v čom je múdrosť ženy? Múdrosť ženy vychádza z múdrosti jej tela, z vnútornej intuície!“ A vtedy mi to prišlo: „Zabudni na všetko, čo vieš a otvor svoje srdce aby odrážalo naplno Lásku Stvoriteľa“ Chcela som ostať v sústredení sa na môj ťah, no moju pozornosť upútalo niečo iné...

Otvorila som oči a začalo sa diať niečo neočakávané. Panovník sa rýchlo vrátil od svojho stolíka s občerstvením na svoj trón... Oranžový kráľ a Oranžová kráľovná schádzajú z kulís...

Oranžoví nie sú na ťahu...  
Na ťahu som ja...  
V Hale vzniklo napätie a očakávanie...  
Nevidím na nich stále, prepletajú držiak sa za ruky  
smerom na našu stranu šachovnice...  
Už ich vidím...  
Na môj úžas sa zastavili na jednej z troch možných pozícií  
pre môj ťah...  
Na jednej z dvoch možných pozícií pre ťah Dámou...  
Zakývajú spoločne na mňa, aby som šla k nim...  
Poslúchnem ich bez akéhokoľvek zaváhania, bez ohľadu  
na stav hry, bez ohľadu na môj záväzok vykonať ťah, bez  
ohľadu na čokoľvek a kohokoľvek...

Nie je to pod vplyvom hypnózy ani manipulácie.  
Zakývaním na mňa zo mňa sňali pre tú chvíľu všetko, čo  
by mi bránilo prísť k nim až na dosah. Mama a Otec.  
Zastavím sa až na poli, na ktorom stoja oni. Zacítim opäť  
teplo podlahy, no teraz až na hranici mojej schopnosti  
vydržať na ňom stáť. Nie je to len teplo, je to prúd  
energie, ktorý sa postupne zviditeľňuje. Sú v ňom moji  
rodičia a teraz do neho vstupujem i ja. Prstenec svetla  
okolo nás sa zužuje a zosilňuje, tým nás primkýna k sebe  
viac a viac, bližšie a bližšie. Objímeme sa.  
Kráľ hovorí: „Vítaj doma!“  
Kráľovná: „Vítaj dcéra!“  
Cítim sa byť v náručí bezpečia...

Cítim doteraz nepocitované...

Cítim sa celistvá a pripravená vykročiť ďalej...

Neviem ako dlho tento okamih vo Svetle Lásky trval...

Pohľadia ma po hlave a otočím sa k Panovníkovi: „Fialová Dáma, ku mne!“ Ešte pred tým ako prázdnu plošinu začnú presúvať ku mne, vidím na Panovníkovej tvári radosť, uvoľnenie a vďaku. Je to silný mladý muž, no tu neskrýva svoje emócie. Sňal svoju „masku“ a vtom sa mi zazdalo, že ho poznám. Prisunutá kulisa mi zakryla výhľad. Poďakujem sa Oranžovej kráľovnej a kráľovi za ich pomoc a vychádzam na plošinu. Odhodlane sa zažívam Panovníkovi do očí a ten sa ma pýta: „Potvrduješ túto voľbu, tento ťah? Odpovedz prosím teraz.“ „Áno! Toto je ten správny ťah!“. Panovník poďakuje Mne, účastníkom konštelácie, obom lôžam a dáva pokyn, aby hrala hudba.

Schádzame všetci z kulís a vraciame sa na svoje miesta.

Moje súputníčky majú najviac vyvalené oči, aké som u nich videla, sú akoby skamenené a bariéru láme Nariman: „Fúúú! Tak toto je to, čo nás Dáriuš učil. Dnes si to zúročila. Myslím, že si zložila skúšky dospelosti. Kto si? Klaniam sa Ti!“ „Pokloňme sa všetci spolu aj Dáriovi“, navrhla som a prerušila tok pozornosti voči mne. Opäť všetci vypleštili oči a ja som ukázala smerom k pravej strane trónu, odkiaľ nám všetkým zakýval náš dobrodinec. Začali sme spolu všetci plakať slzami šťastia

a kývali sme mu, až kým sa nepostavil a nenasledoval s ďalšími svojho Panovníka.

„Čo teraz s nami bude?“, spýtala sa Zara. „Neviem!“ odpovedala som pravdivo. „Musím sa niečo napiť a najesť, lebo odpadnem!“ nasmerovala som nás k stolmi s občerstvením. „Ešte Vám chcem povedať, že sa neviem zbaviť pocitu, že ráno bol u nás v záhradách Panovník osobne...“ „No po Tvojom dnešnom vystúpení, by som to považovala za fakt...“ začala sa smiať Aidana. Pridali sa ostatné a Nariman začal bubnovať nový rytmus. Smiech bol liečivý po veľmi náročnom večernom vystúpení a bubnovanie predzvesť pokračujúceho príbehu ako z rozprávky...

Ležím na veľkej posteli so stovkami vankúšov pod baldachýnom s Nebuom, Kráľom Babylonu. Končí rozprávanie môjho príbehu. Nebu nastúpil na trón po pokuse o prevrat. Napriek navonok fungujúcemu a prosperujúcemu Babylonu bola potrebná očista zvnútra, od najvyšších. Vedomí si boli vedomý tohto nevyhnutného kroku a tak nebojovali proti, ale pripravovali sa na život po, aj keď nielen svoj. Ale aj rodovej línie, Nového Kráľovstva...

Došlo k bratovražde Kráľa a jeho manželky, Kráľovnej. Nebu nie je z kráľovskej línie, týchto ani iných, je takpovediac neurodzeného pôvodu. Navštevoval školu mystérií, učil sa za Radcu a vzhľadom na svoje dosahované výsledky, povahové črty a hviezdy, pod ktorými bol zrodený, bolo o ňom Veľkňazmi uvažované ako perspektívnom Veľko radcovi. Keď začali nepokoje, skryli ho ako potenciálneho Vládca na základe svedectiev a veštieb, ako vyvoleného pre nasledujúce obdobie. Nebolo možné ho priamo navrhnúť Vláde Veľkého kruhu, museli nastať priaznivé i keď tragické okolnosti. Bola to hra obetí pre budúce dobro. Hra na ostrí dlhých nožov...

Brat Kráľa prišiel k presvedčeniu, že má prevziať moc, keďže on mal nástupcu po meči a kráľovský pár nie. Mali iba jednu dcéru. Aby nebol plán Veľkňazov v súlade

s cyklom nevyhnutných zmien prezradený, nemohli Kráľ a Kráľovná ujsť, ale mohla sa zachrániť ich dcéra a tá bola daná do opatery babylonskému Obchodníkovi blízkeho vládcom a požívajúcemu ich úplnú dôveru. Na poslednú chvíľu ju skrytú v koši nasadili na ťavu a malá záchranná karavána vyrazila bez prípravy...

Amytis mala iba tri roky. Obchodník dostal k dispozícii prístup k potrebným prostriedkom cez sieť spriaznených oáz a pre priahacích staníc. Klasickému obchodu sa už nemohol venovať, mohol iba sprostredkovať obchodné príležitosti, ktoré na svojich cestách objavil alebo skombinoval. Založil putovnú skupinu Octagon a striedali sa u neho mladé ženy, ktoré, či už vedome alebo nevedome potrebovali zmenu identity alebo úkryt. Bola to obeť i lesť. Bola to služba i dar. Bol to najväčší obchodník na svete.

Pre mňa bolo neobyčajné to, že bratovrah spolu so sprisahancami sú doteraz na slobode v meste so zákazom jeho opustenia. Neboli vyslobodení popravou a ani ich nikto nemučil. Veľký kruh rozhodol, že najväčším „mučením“ pre nich a zároveň možnou očistou bude, že ostanú na slobode, budú pracovať a stretávať sa s pohľadmi tých, ktorým chceli vládnuť za cenu tak nízkeho skutku. Nikto zavraždeným už život nevráti a vinní majú potenciál zvládnuť poníženie, opovrhnutie, prijatie, odpustenie a naučiť sa rozlišovať hodnoty z druhej strany. V prostredí tých, ktorí svojim vládcom dôverujú a odovzdávajú svoju slobodu do ich rúk s nádejou na vytvorenie bezpečného prostredia pre svoj spravodlivý a pokojný život. Teraz majú možnosť užívať si svoju nečakanú slobodu, v slobodnom meste, bez kriminality. Meste, kde sa zvláda pokušenie Mamonu, kde sa vytvára iba dostatočnosť a udržateľnosť na všetkých úrovniach a kde hojnosť vo všetkých oblastiach je iba vedľajším produktom, i keď logickým následkom, no nie pánom, iba prostriedkom. Je tu relatívne vyvážené materiálne a duchovno. Každý ma svoje miesto v súkolí tohto obrovského fungujúceho stroja. Každý si váži svoje miesto a svoju úlohu v ňom. Nie sú dôležitejší a menej. Jedno bez druhého nefunguje. Odbočenia z cesty sú riešené na príslušnej úrovni. V Sebe samom, rodine, rode, komunite a až keď to nejde

prichádzajú na rad služobníci práva a poriadku, liečiteľia, sprievodcovia, učiteľia... Majetok sa nededí. Pri úmrtí prepadá kráľovstvu, nie sú teda príslušné právne služby a ani spory o majetok. Motivuje tým k tomu, aby človeku ostala iba jedna vec, ktorá sa dá vziať Domov, Duša a potom, aby sa za života majetok spravoval tak, aby prechádzal postupne na potomkov, obchodných partnerov, aby ostal živý a udržateľný. Aby sa remeslo odovzdávalo včas a postupne, aby si adept prešiel celým procesom, či činnosťami. Zároveň nebolo povinnosťou pokračovať v činnostiach predkov. Každý sa predsa rodí z rôznymi talentami... Obchodné spory rieši obchodná komora, vzťahové a rodinné rodinná rada. Remeslá a služby sú zastrešené v cechoch a riadia sa ich pravidlami.

Svoje schopnosti som si začala uvedomovať počas zhruba ročného pobytu na vnútornom dvore Dala som všetko do bytia v tanci, všade, kde sme boli, sme boli svetlonošmi, v našej prítomnosti sa všetci zdokonaľovali, čistili, posúvali... ten rok sa mi nastavovala vnútorná sila, uchopovalo som svoje dary, bola to príprava na šach...

Počas času môjho dospievania Nebu zanietene a tvrdo pracoval. Upratoval s podporou Veľkňazov a Veľkého stola správu kráľovstva, dostal sa až po úroveň, kde už potreboval svoj doplnok, ženskú energiu, polaritu....

Predtým, ako som dovŕšila dvadsaťjeden rokov som ako pravá ruka Panovníka a postupne aj jeho partnerka pomáhala pri obrode Babylonu zhora a zároveň si prechádzala činnosti v zdola. Vo voľných chvíľach som pracovala v rôznych dielňach a pomáhala pri poskytovaní rôznych služieb mesta. Obyvatelia a občania ma mali radi, pomáhali sme si navzájom radami a skúsenosťami. Vyplývalo z toho mnoho zjednodušení ale i väčších čiastkových reforiem s cieľom pomalej transformácie spoločnosti.

Predošli sme tým mnohým problémom, čistili sme spoločnosť, motivovali ľudí. Zvyšovalo sa vzájomné pochopenie, prijatie a úcta. Babylon sa ozdravoval a prekvítal. Nerástol. Nestúpal. Vracal sa späť k hodnotám, ktoré mu pomohli dožiť až do dnes. Viedli sme ho k dokonalosti odoberaním a odstraňovaním nepotrebného a už zbytočného. Zrušili sme súťaže prinášali sme hry, vzdelávali ľudí na všetkých úrovniach, čo si vyžadovalo aj naše stále zodpovednejšie konanie a vzdelávanie sa. Moja časť ostala ženskou. Stále sme s dievčatami, čo zostali, tancovali pre radosť. Moja existencia pripomínala tanec. Rozhýbavala som stagnujúce, umierajúce, dávala veci do pohybu, presvetľovala tmavé kúty mesta i mysle. Rozvibrovala som priestor a Nebu za Veľkým stolom tomu dával hranice.

Všetko postupne spelo k našej svadbe. Dohodli sme sa, že to bude na moje dvadsiate prvé narodeniny, keď budem môcť byť zároveň korunovaná. Tak sa bude môcť ukončiť výnimočný stav, v ktorom mohol vládnuť Panovník bez modrej krvi. Otočili sme to celé naopak. Najskôr sme svojim životom dokázali, že úprimne chceme, že naozaj vieme a že patríme k sebe.

Nebu, Kráľ múdrosti  
a Ja  
Amytis, Kráľovná hier

Akoby láska vo svojej všeobecne známej najkrajšej podobe bola nami aj medzi nami už zvládnutá, naplnená, dokonaná...

Akoby sme stáli na prahu jej ďalšej, novej úrovne, novej kvality lásky. Akoby šlo o udržanie harmónie bez akéhokoľvek zámeru, snahy alebo činnosti na jej každodenné zalievanie. Akoby šlo o udržanie stavu a bytí v ňom naplno a zároveň vôbec. Akoby šlo o pohyb v zastavení...

Teraz mi nechýba dávať a prijímať lásku, teraz sa cítim vyvážená v sebe i spolu a cítim, že v takej blaženosti spočíva i Nebu. Sme korunou Babylonu. Strážime Bránu medzi Nebom a Zemou...

Ide akoby o prvé noci a dni po zimnom slnovrate, keď sa čaká, či sa Slnko začne vracat'...

Mesiac mi akoby naznačuje, že ma ešte niečo čaká... ale teraz môžem chvíľu iba byť a uvedomujem si že:  
"Materiá je veľmi poučná, výchovná, posúvajúca, tvoriaca... ale iba v rovnováhe s Duchovným. Tam, kde sa vzájomne neustále rodí z nehmotného hmotné, alebo jemno hmotného hrubo hmotné, alebo z energie hmota a naopak... ako si to kto nazve, alchýmiou ostáva, keď sa tvorí jedno z druhého tak, že neexistuje jedno bez

druhého, bez obsahu čo i len malej časti jedného  
v prevládajúcom druhom všade a vo všetkom, v nás,  
v súžití ľudí, v meste... vo všetkom prepojení!

Táto kapitola Veľkej knihy je dopísaná, jej pokračovanie  
je už iný príbeh...

Raz sme hore, raz dole. Ak pochopíme, že je to cyklus,  
tak budeme vďační za obe polohy a každý okamih medzi  
nimi, oba stavy dňa, mesiaca, roka... až po všetky stavy  
najväčších cyklov...

Nastupuje čas Vodnára.

Som na prahu rozhodnutia ako ďalej...

A Ty?

Osem dní, Beltain, 2020